

A Sea Breeze
sorozat
hetedik kötete

TE VAGY NEKEM A VESZÉLY

ABBI GLINES

Dream
válogatás

gy függőségben szenvedő embernek nem való az ártatlanság...

Krit Corbin életében igen nagy szerepet játszanak a függőségek – és ezek közül is a szexfüggőség, mert a nőtket mindig nagyon szerette. Csakhogy egy népszerű rockzenekar énekesének életébe ez is belefér. Megkaphat minden nőt, akit csak akar – bármikor és bárhol. Egyetlenegy kivételével.

Blythe Denton már megszokta a magányt. Egy papi családban nőtt fel, ahol soha nem fogadták el teljesen sajátjukként, és a kegyetlen nevelőanya gondoskodott róla, hogy Blythe soha ne felejtse el, mennyire értelmetlen a szeretetre. Így amikor végre lehetősége lesz elkezdni az önálló életet, Blythe elköltözik. Ám egy olyan lakás lesz az új otthona, amelynek felső szomszédja egész éjszaka bulikat rendez és zajong.

Egy ilyen buli alkalmával nyit ajtót egyszer Krit Blythe-nak, így megismerkedik új szomszédjával. A lány arra kéri, hogy halkítsa le a zenét, de Krit ráveszi, hogy maradjon. Blythe semmiben sem hasonlít azokhoz a lányokhoz, akik gyakori látogatói Krit lakásának, de Krit mégsem tud neki ellenállni. A lány barna haja, cuki szemüvege és szexis ártatlansága valahogy felkelti az érdeklődését.

Krit Corbin elhatározza, hogy megnyeri magának Blythe-ot, de lehet, hogy élete legnagyobb függősége lesz?

© Monica Tucker

ABBI GLINES a New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal kiemelt írója, a Vincent fiúk- és az Existence-trilógia, valamint a Rosemary Beach-sorozat szerzője. Hisz a szellemekben, és az a szokása, hogy megkérdezi az emberektől, hogy a házukban vannak-e kísértetek, mielőtt belép valakihez. Amikor éppen nem zárkózik be a szobájába írni, szeret olvasni, vásárolni (nagy cipő- és táskamániás), egyedül elmenni moziba és figyelni a tini gyerekei drámázását. Közben mindig fejben jegyzetel, hogy legyen később használható anyaga.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abbiglinesbooks.com

[www.Facebook.com/DreamValogatás](https://www.facebook.com/DreamValogatás)

Dream
válogatás

„Eddig nem bírtam Krit karakterét azok alapján, amit az elmúlt néhány könyvben a rövidebb epizódokból megismerhettem. Mindig is egy csajozós bunkónak tűnt, de miután elkezdtem olvasni az új könyvet, hamarosan megváltozott a véleményem. Megismerhettük Krit lágyabb, szeretőbb oldalát, azt az igazi Kritet, akit soha senki előtt nem fedett fel.” [Amazon](#)

„Az elejétől magával ragadott ez a regény, ahogy a teljes sorozat. Imádom a csajokat és a pasikat, akik Sea Breeze-ben élnek. Legszívesebben én is odaköltöznék!”

[Goodreads](#)

„Nagyon tetszett, ahogy Blythe kiállt Krit mellett, mert úgy érezte, mindenben ő a hibás. Minden helyzetben a védelmébe vette Kritet, ő pedig soha nem tapasztalt ilyet. Mindketten megtanulták, hogyan tudják feldolgozni múltbeli traumáikat. Remélem, hogy még találkozhatunk velük a következő részekben!”

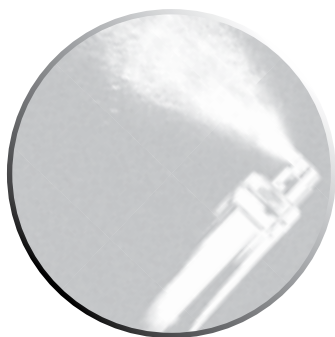
[Natasha is a Book Junkie](#)

„Nagyon szerettem ezt a részt. A Krit és Blythe között kialakult szerelmi történet gyönyörű. Olyan volt, mint egy parázsló tűz, pedig a vonzalmuk már kezdettől fogva nyilvánvaló volt.” [Barnes & Noble](#)

Dream
válogatás

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A VESZÉLY

— részlet —

Prológus

BLYTHE

– Feküdj le aludni, Blythe! És ne felejts el imádkozni! – szakította félbe gondolataimat Mrs. Williams hangja. Visszafordultam az ablaktól, ahol ültem, és ránéztem nevelőmre. Nem neveztem őt anyámnak, mert abba a hibába korábban egyszer már beleestem. Akkor egy övszíjjal rám csapott, ez volt a válasz.

– Igen, máris megyek – feleltem, majd felálltam az ablak melletti székről, amelyen előszeretettel töltöttem az időmet. Ez volt az egyetlen bútordarab, amit igazán a sajátomnak éreztem. Egyszer egy filmben láttam egy ilyen széket, és szerettem volna, ha nekem is van egy. Mrs. Williams akkor önzőnek és anyagiásnak nevezett. Megvert, amiért ilyen követelőző vagyok.

A férje, Williams tiszteletes azonban egyik karácsonyra meglepett vele. Megérte azokat a titkos büntetéseket, amelyeket később Mrs. Williamstől kaptam, mert a férje elkövette azt a bűnt, hogy ajándékot vett nekem.

Mrs. Williams tovább beszélt, miközben felálltam a székről.

– Ne felejtsd el megköszönni istennek, hogy életben vagy, és nem haltál meg, mint az anyád – rikácsolta. Ma este különösen gonosz hangon beszélt. Biztosan dühös lehetett valami miatt. Utáltam, amikor dühös. Mert az azt jelentette, hogy biztos

büntetésre számíthatok, ha nem viselkedek mintaszerűen. Még akkor is, ha nem rám haragudott.

– Igen, asszonyom – feleltem újra. Összeszorult a gyomrom, amikor az anyámat emlegette, akit sohasem ismertem igazán, ahogyan azt sem tudtam pontosan, hogyan halt meg. Utáltam, ahogy beavatott minden szörnyű részletébe annak, ahogy anyám a bűneiért szenvedett. Mert ettől csak még jobban gyűlöltem az istent. Soha nem értettem, hogy lehet ilyen gonosz és bosszúálló. Aztán az évek múltával rájöttem, hogy isten viselkedését sokkal inkább Williams tiszteletes kedvessége és nagylelkűsége mintázza.

– És azért is mondj köszönetet – folytatta Mrs. Williams –, hogy fedél van a fejed felett, pedig nem érdemled meg.

Gyakran emlékeztetett rá, hogy mennyire nem érdemlem meg azt a sok jószágot, amit ő és Williams tiszteletes irányomban mutatnak. De ehhez is hozzászóltam már. Az alatt a tizenhárom év alatt, amit ezen a földön töltöttem, ők ketten voltak azok, akiket szüleimnek kellett neveznem. Anyám behalt a szülésbe, miután világra hozott engem. Tüdőgyulladás volt, és kész csoda, hogy egyáltalán én életben maradtam. Hat héttel korábban érkeztem a vártnál.

– Igen, asszonyom – feleltem, majd lassan elindultam az ágyam felé. Azt akartam, hogy menjen ki a szobámból, mielőtt még túl közel érek hozzá. Mrs. Williams gyakran megvert, én pedig utáltam, amikor vernek.

Ott állt előttem, kiegyenesedve, orrát a magasba emelve, hogy fölülről nézzen le rám. Hosszú, vörös haját szoros kontyban hátrafogta. Fekete keretes szemüvege mögött még baljósabbnak tűnt hunyorgó, barna szeme.

– És természetesen köszönd meg az úrnak, hogy egészséges vagy! Habár kivételesen rusnya az arcod, és nincs rá remény, hogy szebb legyél, de mégis adj hálát annak, hogy élhatsz, és hogy egészséges vagy. Mert nem érdemled meg...

– Elég legyen, Margaret! – szakította félbe Williams tiszteletes hangja. Nem ez volt az első eset, hogy csúnyának nevezett. És hogy anyám bűnei tettek ilyen csúnyává, mert bűnhódnöm kell. És hogy soha senki nem fog belém szeretni, mert rám nézni is nehéz. Hosszú ideje beletörődtem az életembe. Nem néztem tükörbe, hacsak nem volt szükséges. Gyűlöltem az arcot, ami onnan visszanézett rám. Ami miatt Mrs. Williams utált, Williams tiszteletes pedig szánt és sajnált.

– De tudnia kell.

– Nem. Nem kell tudnia. Egész egyszerűen mérges vagy, és Blythe-on vezetted le a dühödöt. Hagyd békén! Nem foglak még egyszer figyelmeztetni. Véget kell vetned ennek! – suttozta most a feleségének a tiszteletes, de én jól hallottam mély hangját.

Valahányszor a tiszteletes meghallotta, hogy a felesége csúnyának nevez, vagy emlékeztet arra, hogy a bűneim egész életemben kísérteni fognak, közbelépett és ráparancsolt Mrs. Williamsre. Ettől kicsit megkönnyebbültem, mert tudtam, hogy másnap minden lépését figyelni fogja. Vagyis az asszony nem mert a közelembre jönni. Csak sértődötten bezárkózott a szobájába.

Nem köszöntem meg a tiszteletesnek, mert azt is tudtam, hogy mint mindig, most is úgy tesz majd, mintha meg sem hallaná, csak megfordul és elmegy. Ő sem szeretett rám nézni. Néhány alkalomra emlékszem csupán, amikor rám nézett, de akkor is észrevettem, hogy megrezzen az arca. Különösen

mostanában. Mert egyre csúnyább lettem. Csak ez lehetett az oka.

Egy nap majd elég idős leszek hozzá, hogy elmenjek innen. És nem kell többé templomba járnom, és végighallgatnom, hogy az isten mennyire szereti ezeket az embereket. Az isten, aki ilyen csúnyává tett engem. És aki elvette az anyámat. Szerettem volna elmenekülni innen, és elbujdosni egy kisvárosban, ahol senki nem ismer. Egy olyan helyen, ahol egyedül lehetek és írhatok. Mert a történeteimben gyönyörű lehettem. És belém szeretett egy herceg, és megtapasztalhattam, milyen érzés tartozni valahová. Imádtam a történeteimet. Most, ebben a pillanatban is a fejemben van mindegyik.

– Menj, és feküdj le, Blythe! – szólalt meg Williams tiszteletes, ahogy kifordult a felesége után a folyosóra.

– Igen, uram. Jó éjszakát! – feleltem.

Ő megállt, én pedig vártam, hátha mond még valamit. Vagy talán visszafordul, és rám mosolyog. Vagy csak egyszerűen rám néz. És talán megnyugtat, hogy nem fogok egész életemben anyám bűneiért vezekelni. De Mr. Williams soha nem tett ilyet. Csak hátat fordított nekem, majd lehorgasztott vállakkal elindult a folyosón.

Egy napon majd... szabad leszek.

Első fejezet

Hat évvel később...

BLYTHE

Csúnya voltam belül és kívül is. Ez lehetett az egyetlen magyarázat arra, hogy képtelen voltam egyetlen könnyet is ejteni. Egyetlenegy erőltetett könnycseppet sem sikerült kipréselnem magamból Mrs. Williams temetésén. Tudtam, hogy a templomba járók azt gondolják, az ördöggel cimborálok. A tekintetükből éreztem. És ezt most első kézből megtapasztalhatták, ahogy nézték, miközben rezzenéstelen arccal álltam Williams tiszteletes mellett, ahogy leengedték a feleségét a földbe. Alig öt hónapja diagnosztizáltak nála agydaganatot. Ötödik fázisban volt, tehát semmit nem tudtak már tenni, ami segíthetett.

A gyülekezetből naponta jöttek hozzá látogatóba, és a házat elárasztották csöben sült ételekkel, pitékkal és virágokkal. Nekem csak annyit mondtak, ne legyek láb alatt, mert csak felizgatnám a beteget. Williams tiszteletes kedvesen megkért, hogy maradjak a szobámban, miután hazajövök az iskolából. Rosszulesett. Minden nap megvártam, amíg lefeküdtek aludni, aztán leosontam a konyhába, hogy készítsék magamnak valami vacsorát. Könnyű dolgom volt, mivel rengeteg ételt hoztak.

Miután Mrs. Williams végül kilehelte a lelkét, a házi betegápoló feljött és bekopogtatott a szobám ajtaján, hogy közölje

velem a hírt. Megkért, hogy telefonáljak a templomba Williams tiszteletesnek, hogy hazahívjam. Semmit sem éreztem. Semmilyen érzelem nem tört fel a hír hallatán. És abban a pillanatban rájöttem, hogy igazat mondott sok éven át, mert tényleg gonosz vagyok. Ki más lenne közömbös a halál iránt, mint egy végtelenül aljas ember? Mrs. Williams még csak ötvennégy éves volt. De jóval idősebb annál, amennyi az én anyám volt, amikor meghalt, ő alig múlt el húsz.

De mindez most már nem fontos. Az az élet már a múlté.

Megálltam az épület előtt, ahol a lakásomat béreltem, az ablakok az alabamai partra néztek. Próbáltam felfogni, hogy ezen túl ez lesz az új otthonom. Eltávolodtam mindattól, ami Dél-Karolinában volt. Itt új életet kezdhettem. Egy olyat, amelyben lesz helye az írásnak is, hogy kiadjam mindazt, ami a fejemben kering, és közben tanulhatok a helyi állami főiskolán.

Williams tiszteletes meg akart szabadulni tőlem. Én hálás voltam neki ezért, mert én is el akartam menni arról a helyről. Felhívta egy barátját, aki elintézte, hogy beiratkozhassek a főiskolára, amely tíz órányi útra volt attól a várostól, ahol gyűöltek engem az emberek. Bérelt nekem egy lakást a tengerparton, és még azt is elintézte, hogy munkát kapjak a templomi titkárságon. Volt egy barátja, aki lelkészként dolgozott az alabamai Sea Breeze templomában. Ez volt az egyik oka annak, hogy pont ide kerültem. Itt élt valaki, aki segített nekem beilleszkedni, miközben Williams tiszteletes Dél-Karolinában maradhatott.

Hallottam, ahogy Williams tiszteletes a telefonban elmagyarázza a férfinak, leendő főnökömnek, hogy nem tudok jól kommunikálni az emberekkel, és nagyon zárkózott vagyok. Ami nem volt teljesen igaz. Középiskolába egy keresztény leányiskolába

jártam, ahol mindenki levegőnek nézett, és úgy tett, mintha nem léteznék. Nem éreztem magam hibásnak azért, mert a lányok szülei azt terjesztették rólam, hogy megszállt az ördög. Soha nem kaptam lehetőséget arra, hogy olyan emberek között éljek, akik érdeklődnek irántam.

Úgy döntöttem, felmegyek megnézni a lakást, mielőtt kikapalom a dobozaimat a kocsiból. Williams tiszteletes még autót is adott nekem. Kezembe fogtam a táskámat, a borítékot, amiben a lakás kulcsai voltak meg ezer dollár készpénzben, és kiszálltam az ócska furgonból. Elindultam a lépcső felé, amely az első emeleti lakáshoz vezetett. Egy lakás sem volt az utcai szinten. Minden épület cölöpökön állt. Arra gondoltam, hogy ennek talán a víz lehet az oka, ami időnként kiönt... vagy a hurrikánok. De nem akartam most hurrikánokra gondolni. Most nem.

Becsúsztottam a kulcsot a zárba és elfordítottam, aztán betoltam az ajtót. Szélesre kitarult előttem, majd megpillantottam a fakósárga falakat és a fehér, fonott bútorokat. Az egésznek olyan hangulata volt, mint egy tengerparti nyaralónak. Nagyon tetszett.

Mosolyogva léptem be, aztán széttárt karokkal forogni kezdtem odabent. Hátravetett fejjel, behunyt szemmel hagytam, hogy sütkérezzek az egyedüllétben. Errefelé senki sem ismer. Itt nem én vagyok az a gonosz lány, akit rátukmáltak a lelkészcsaládra, hogy nevelje. Itt csak önmagam lehetek. Blythe Denton. És tudok írni is. Egy magányos és különc író, akit nem érdekel a külseje. Mert nem számít neki. Szabad, mint a madár.

Magányos merengésemből hangos férfihangok billentettek ki, amelyek a folyosóról szűrődtek be. Nevetés és tréfás cikizés

hangja. Leengedtem a karomat, és egyszer csak farkasszemet néztem egy ... fiúval... akinek nagyon kék szeme volt. Mint a legtisztább égbolt egy nyári napon. Olyan hihetetlennek tűnt, hogy majdnem elakadt a lélegzetem. A barátok hangja egyre inkább eltávolodott, de a fiú még mindig az ajtóban állt. Aztán észrevettem még valamit. Feketével ki volt húzva a szeme? Lejjebb vittem a tekintetem rajta, és alaposan végigmértem.

A szemöldökpiercingről és a teljes kart beborító, színes tetoválásról tekintetem újra az arcára siklott. A fiúnak szélfúttá szőke haja volt, és ez megkoronázta azt a vadságot, amely sugárzott belőle.

– Befejezted, kislány? Most jöhetek én? – A halk, rekedtes hangban rejlő enyhe incselkedés a forró csokoládét juttatta eszembe. Könnyű lett a fejem, mintha bevettem volna valamit.

Nem értettem egészen, hogy mire céloz, de újra belenéztem szórakozott tekintetébe. – Én csak... – Én csak mit? Nem tudtam, mit mondjak. – Nem értem, hogy miről beszélsz – böktek ki végül őszintén. Most talán bocsánatot kellene kérnem, amiért végigmértem? Végigmértem egyáltalán?

– Befejezted a stírolést? Csak mert a világért sem szakítanálak félbe.

Jaj! Arcomat forróság öntötte el, és tudtam, hogy élénkvrósen lángol. Mégis mit gondolok? Hogy hagyhattam tárva-nyitva az ajtómat, hogy bárki beléphessen? Nem voltam ilyesmihez szokva. Mivel általában távolságot tartottam a férfiakkal, nem volt benne gyakorlatom, hogyan bánjak velük. De ez itt legalább nem olyan bárgyú vigyorral nézett rám, amitől ideges lettem. Hozzá voltam szokva, hogy a férfiak úgy néznek rám, mintha valami rosszat akarnék tenni velük. A csúnyságom,

amit láttak, az sem tántorította el őket attól, hogy meg akarják tudni, valóban olyan gonosz vagyok-e, amilyenek mondanak.

– Ez csak pár tetoválás meg néhány piercing, kislány. Hidd el, nem harapok! – jegyezte meg a fiú, de ezúttal már mosolygott.

Valahogy sikerült bölintanom. *Talán mondanom kellene valamit*, gondoltam. Csak éppen azt nem tudtam, hogy mit. A fiú várta, hogy megszólaljak. – Nekem tetszik – motyogtam idegesen. Na, ez tényleg hülyén hangzott. A fiú felvonta egyik szemöldökét, aztán hatalmas vigyor terült szét az arcán. – Már mint a tetoválások. Tetszenek. Mert szép színesek... és én... – dadogtam, mint valami idióta. Ebből a katasztrófahelyzetből már semmi sem ment ki. Behunytam a szemem, hogy ne kelljen belenézniem az engem bámuló kék szempárba, aztán vettem egy mély levegőt. – Nem erősségem emberekkel beszélgetni, meg fiúkkal, illetve tulajdonképpen senkivel. – Most komolyan ezt mondtam?

Ha egyszerűen sarkon fordul és elmegy, talán mindketten elfelejthetnénk ezt a pillanatot. Kényszeredve kinyitottam a szemem, és láttam, hogy még mindig vigyorogva engem tanulmányoz. Most biztosan azt gondolja, megőrültem. Talán csak látogatóba jött valakihez, és nem is itt lakik. Mert soha többé nem akartam újra találkozni vele. Soha többé.

A fiú erre a szájához emelte egyik hüvelykujját, kicsit beleharapott, és felnevetett. Megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy találkoztam már olyasvalakivel, mint te – jegyezte meg, aztán leengedte a kezét.

Ebben én is biztos voltam.

– Krit, haver! – hallatszott egy hangos férfihang fentről, ami úgy tűnt, mintha a második emeletről érkezne. – Már csak

kábé harminc percünk van arra, hogy odaérjünk. Rongyolj zuhanyozni, és öltözz át!

– A francba – dünnyögte Krit, majd a telefonjára pillantott, amit a zsebéből húzott elő. – Most mennem kell. Majd később találkozunk kis táncosnőm – folytatta, aztán rám kacsintott, ellépett az ajtó elől, és elsétált a folyosó felé.

Kis táncosnő? Jaj! Mindkét kezemmel eltakartam az arcomat. Ezek szerint látta, ahogy körbeforgok a szobában, mint valami idióta. Nagyon reméltem, hogy nem futok össze vele még egyszer. Egyszerűen úgy akartam élni, hogy senki figyelmét ne vonjam magamra. Azt az életet már magam mögött hagytam, amelyekben az emberek megláttak, kinevettek és összesúgtak mögöttem. Semmi kedvem nem volt okot adni bárkinek, hogy kinevessen. Csak nem lesz olyan nehéz láthatatlannak maradni.

Főleg, ha pasikkal is szoba állsz, te okostojás, gondoltam magamban. Odaléptem az ajtóhoz és kulcsra zártam. Legközelebb, amikor majd megint táncolni akarok a szoba közepén, jobb lesz, ha előtte bezárom az ajtómat.

KRIT

Ma este fellépésünk lesz a Live Bayben. A Live Bay a város legismertebb klubja, ami turistákat és helyieket is vonz. Az elmúlt két évben egész kis rajongótáborunk alakult ki, ezért hetente háromszor is felléptünk a klubban, amiből mindegyikünk százötven dollárt keresett fejenként. A Live Bay, meg egy másik hely Floridában, egy órányi járásra, és egy harmadik az alabamai Mobile városában. Mindkét helyen hetente koncertezünk, így sikerül mindig plusszal zárni a hetet csak fellépésekből.

Greenel, a legjobb barátommal és zenekarunk, a Jackdown, basszusgitárosával, közösen bérelünk egy lakást. Azonban mindig akad valaki, aki ott alszik. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család, amióta csak elkezdtük ezt az egészet. A nővéremen, Trishán kívül nincs más közeli rokonom. Nem volt túl rózsás a gyerekkorunk. De Trishának most már van egy férje, Rock, és három gyerekük, akiket örökbe fogadtak. Trisha majdnem minden csütörtök este el tud szabadulni, hogy meghallgassa a koncertünket, de most már csak ennyi időt tud rászánni. Korábban ki nem hagyta volna egyetlen fellépésemet sem.

De én megértem, és nem zavar. Mert Trishának végre van egy családja, amire mindig is vágyott, és boldog. Nekem pedig ennyi elég. A nővérem fantasztikus anya, és azok a kölykök a világon a legszerencsésebbek, hogy ő neveli őket.

Habár Trisha ma nem volt ott, jól sikerült a koncert. Aztán egy vörös hajú lány, akit aznap este haza akartam vinni, megérinti a karomat, hogy felfigyeljek rá. Nem ittam még eleget, és a gondolataimba mélyedtem, nem a cicijét nézegettem. Ő viszont azt akarta, hogy vegyem észre. Pedig ez már megtörtént. Ez volt az egyik oka, hogy őt akartam hazavinni magammal.

– Miért nem figyelsz rám? – biggyesztette a száját, aztán csücsörített mélyvörösre festett ajkaival. Szeretem a piros ajkakat. Egy újabb ok arra, hogy velem legyen a lány.

– Vigyázat! A koncertek után kicsit könnyen fel lehet őt bosszantani – szólta hátra Green a volán mögül. Ő pontosan tudta, mennyire kiborítanak az ilyen csimpaszkodós, ragaszkodó csajok. Én csupán annyit vártam el tőlük, hogy legyenek rugalmasak és odaadóak.

– Csak biztosra akarok menni, hogy nem gondolja meg magát – felelte a lány.

– Majd ha meggondolom magam, akkor tudni fogod, kicsim – szoltam vissza neki, aztán előrehajoltam, és megízleltem az ajkait. Cukorka íze volt, amit korábban szopogatott, de sörrel keveredett. Finomnak találtam. Még egy kicsit akartam belőle.

Green nevetni kezdett az első ülésen, miközben a kocsi megállt. – Na, látod, milyen szórakoztató tud lenni, ha hagyod – jegyezte meg.

Abbahagytam a csókolózást, és kiszálltam a kocsiból. Készen álltam egy italra meg egy kis zenére. És sok-sok emberre. Tömegre vágytam. – Mindenki jön? – kérdeztem Greent, miközben kinyújtottam a kezem, hogy kisegítsem a lányt. Ő sietve kikászálódott a kocsiból, aztán belém kapaszkodott.

– Valószínűleg, már itt is vannak – felelte Green. Azokon az esteken, amikor a Live Bayben játszottunk, a zenekar tagjai rendszerint nálunk aludtak. És az ajtónk mindig nyitva állt a szomszédoknak is. Mivel a legtöbbjük diák volt, soha nem panaszkodtak. Inkább bejöttek, és csatlakoztak a partihoz.

– Mi a neved? – kérdeztem a belém karoló lánytól.

Aztán rápillantottam, és láttam, hogy fura kifejezés ül az arcán. Korábban már bemutatkozott, de akkor nem érdekelt. Nem voltam még biztos benne, hogy együtt fogjuk tölteni az éjszakát. Most viszont már tudni akartam. Nem feküdtem le olyan lánnyal, akinek nem tudtam a nevét.

– Jasmine – felelte a lány, aztán átdobta a válla fölött vörös hajzuhatagát.

Jasmine elég temperamentumos csajnak tűnt vörös hajával. Ezt normál esetben szórakoztatónak találtam volna, de ma este nem. Ma este rossz kedvem volt.

Amikor elindultam a lépcsőn felfelé, már hallottam, hogy szól a zene. Semmi kétség, hogy a lakásunk felől jön. Matty, a dobosunk mindig fogott két-három lányt, és elsietett a klubból, miután befejeztük a koncertet. És az esetek nagy részében ő ért először a lakásba, hacsak nem lassították le a csajok.

– Úgy tűnik, már beindult a buli. Én ma kicsit korábban lelépek, mert tanulnom kell – közölte Green, miközben lelassított mellettem, és velem együtt lépkedett.

Green hamarosan befejezi a jogi egyetemet. Hat hónap múlva lesz a szakvizsgálója. Nagyon büszke voltam rá, de azt is tudtam, hogy ezzel hamarosan minden megváltozik. Mert nem fog tudni egyszerre jogászokodni is, meg ezt az életmódot folytatni. A bulikra nagyon ritkán maradt. Mindig kimentette magát, hogy tanulnia kell. Tudtam, hogy idővel nem lesz már mellettem, de szerettem volna, hogy sikeres legyen.

– Mostantól kezdve Mattynél kéne rendezni a bulikat – jegyeztem meg, mert büntudatot éreztem, hogy Greennek el kell mennie a saját lakásából, hogy tanulni tudjon.

Green megrázta a fejét. – Jaj, dehogy! Az az idióta soha nem takarítja a lakását, és olyan kicsi az a hely, mint egy odú. Ha eddig meg tudtam oldani a tanulást, ezután is menni fog.

Green gyerekkorunk óta mindig az okos fiú volt. Az, aki mindig áldozatot hozott. És tett azért, hogy történjen valami. De valahogy mégis én voltam az, aki a rivaldafénybe kerültem. Pedig ez egyáltalán nem volt így igazságos.

– Rendben, de akkor szólj, ha változtatni akarsz ezen – mondtam neki, majd átpillantottam a szemközti lakásra, ahogy elmentünk az ajtó előtt.

A szám sarkában mosoly bujkált. Úristen, milyen aranyos volt az a lány, ahogy a lakás közepén táncolt. Soha életemben nem láttam még ilyen szép, sűrű, hosszú haját, ami majdnem koromfekete. És az a szempár, valami fantasztikusan nézett rám. Kicsit szürkés-kék színe volt, de úgy csillogott, mint két drágakő. Első ránézésre egészen elképesztőnek tűnt.

Habár a lány egy bő tréningnadrágot viselt, meg egy annál is bővebb pólót, a ruha alatt is átsejlettek az idomai. Milyen kár, hogy csak képzelődni fogok a testéről, mert soha nem nyúlhatok hozzá. Arról a lányról csak úgy ömlött az ártatlanság. Alig bírt megszólalni a jelenlétemben, annyira zavarban volt.

De így is oltári cuki volt. Egyenesen imádnivaló. Csakhogy hozzám az ilyen lányok soha nem passzoltak.

Jasmine keze lejjebb csusszant a farmeromon, és megmarkolta a golyóimat. – Szeretem az orált – suttopta a fülembé.

– Akkor jó. Majd kipróbálhatjuk, miután bementünk a szobába – mondtam neki, aztán kezemet a fenekére tettem.

Ennél több bátorításra nem is volt szüksége, mert mielőtt még a lakásajtóhoz értünk volna, elkezdte kigombolni a sliccemet. Green hátrafordult, hogy mondjon valamit, és látta, hogy a lány keze el van foglalva velem. Nevetni kezdett, és a szeméit forgatta, aztán belépett a lakásunkba, ahol már többen összegyűltek a környékről, szomszédok és néhány közeli haver, aki rendszeresen átjött. És persze rengeteg lány is volt. Arra az esetre, ha Jasmine mégsem válna be.

Második fejezet

BLYTHE

A nap fénye átszűrődött a függönyökön, és korábban felébredtettem, mint ahogy terveztem. Kezembe fogtam a párnámat és hangosan felnyögve eltakartam vele az arcomat. Hajnali három után volt már, amikor a fentről jövő zaj végre elnémult, és sikerült elaludnom. Egész éjjel vártam, hogy végre kijöjjön a rendőrség, és véget vessen a bulinak. Mert csak akadt más ember is ebben a lakóépületben, aki aludni próbált.

De a rendőrök végül nem jöttek. És a zene tovább harsogott, és a mennyezetemen hallatszó kopogás egyre elviselhetlenebbé vált. Reméltem, hogy jól érzik magukat, és megünneplik, amit kell, de soha többé nem jönnek vissza. Maradt még egy hetem az iskolakezdésig. Ami annyit jelentett, hogy egy hét alatt el kellett mindent intéznem, hogy berendezkedjek a lakásomba.

Még a kimerültség sem tudta letörölni az arcomon szétterülő mosolyt. Úgy terveztem, hogy bugyiban és egy topban kelek fel, és készítek magamnak reggelit. Aztán leülök a kanapémra, és egy kicsit bámulok ki a fejemből, miközben nem aggódom semmi miatt. Szabad voltam. Végre egyedül lehettem, és senki nem volt körülöttem, aki kritizált volna.

Lerúgtam a takarómat, kikeltem az ágyból, aztán magam elé pillantottam. Reggelente általában az első dolgom volt a beágyazás vagy valamilyen büntetés elszენvedése. Most pedig abban sem voltam biztos, hogy be fogok-e valaha még egyszer ágyazni az életben. Sietős léptekkel a konyhába mentem, hogy csináljak magamnak egy kávé meg egy pirítóst.

Aztán úgy terveztem, hogy készítek egy listát, hogy mire lesz szükségem az iskolához meg a lakásban. Habár a lakást részben bútorozottan vette bérbe nekem Williams tiszteletes, hiányzott belőle sok minden, nem volt például függöny az ablakon vagy konzervnyitó. A zuhany előtti függöny is egy sima fehér nejlon volt. Én valami színesebbre vágytam, mivel a falakat nem engedték átfesteni, így máshogy kellett színeket becsempésznem. Talán majd veszek néhány színes díszpárnát meg képeket a falra. Mivel nem tudtam sok pénzből gazdálkodni, át kellett gondolnom, mi a fontos.

A munkahelyemen is csak egy hét múlva kezdtem, tehát az első fizetésre még két hetet kellett várnom, ahogyan jó néhány más dologra is. De volt, ami nem várhatott.

Ruhák. Szükségem volt néhány új cuccra a turkálóból vett agyonmosott darabok mellé, amim volt. Muszáj volt vennem néhány alapidarabot, amiben átvészélhetem az elkövetkező néhány hónapot az iskolában. Nem járhatok dolgozni azokban, amim most van. Tudom, hogy a ruháktól nem változik meg a kinézetem, de legalább segítenek a jobb megjelenésben. Úgy döntöttem, egyelőre megtartom azokat a díszpárnákat, amiket a kanapéhoz adtak. A fali képek is várhatnak.

Több mint egy órába telt, amíg találtam két bermudát meg egy farmerszoknyát, ami térd alá ért. Soha nem viseltem még olyan ruhát, ami felfedte a lábaimat. Egyszerre volt félelmetes, de izgalmas is. Még annál is izgalmasabb, hogy nem kell beágyaznom. Aztán vettem egy farmert, ami végre pontosan az én méretem volt. Mintha egyenesen rám szabták volna. Miután végeztem az alsókkal, elindultam felsőket keresni. Vettem négy blúzt meg két pamuttopot. Végül kiválasztottam egy pár sportcipőt, amit a munkába és az iskolába is hordhattam. Ezenkívül egyelőre nem volt másra szükségem, de egy csinos pink, magas sarkú cipő mégis folyamatosan magára vonta a figyelmemet. Soha életemben nem volt magas sarkú cipőm, vagy olyan cipőm, ami csinosnak számított. A pink cipő nem volt annyira elegáns, ezért fel tudtam venni a farmerszoknyához és a két blúzhoz is passzolt. Még a sorthoz is felvehettem. Láttam már lányokat így öltözni.

Többször is elmentem a pink cipő mellett, aztán végül kezembe vettem egy dobozt a saját méretemben, és gyorsan elindultam a kasszához, mielőtt még meggondolnám magam. Úgy döntöttem, hogy itt másképp fogok élni. Ez a magas sarkú szimbolizálja majd az új életemet.

Nem volt könnyű felcipelni a bevásárlószatyrokat a lakásomba. Igaz, hogy a földszinten laktam, de odáig is lépcsőn kellett felmenni. Az épületben nem volt lift, mivel csak két emeletből állt. Ötször kellett fordulnom oda-vissza, amíg mindent felcipeltem a lakásba. De odafent újra fellelkesedtem, és alig vártam, hogy mindent kipakoljak és eltegyek.

Amikor megfordultam, hogy bezárjam a lakásajtót, a tekintetem megakadt azon az élénkkék szempáron, amit tegnap is

láttam. Megint ott állt a srác, az ajtónak támaszkodott, két kezét keresztbe fonta mellkasán, és vigyorgott.

– Úgy látom, valaki nagy bevásárlást tartott kora reggel – jegyezte meg azon a fátyolos hangon, amitől furcsa érzések kavargtak a testemben.

Bólintottam, és féltem, hogy valami butaságot fogok mondani, ha megint válaszolni próbálok. Hirtelen az jutott eszembe, bárcsak valamelyik új ruhám lenne rajtam. Ami teljesen bugyuta ötlet volt, mert miért kéne jól kinézniem egy idegen előtt?

– Csütörtök, péntek és szombat esténként a Live Bayben koncertezünk a zenekarommal. Egyik nap eljöhetnél megnézni minket. Meghívlak egy italra a szünetben – mondta, miközben az arcán továbbra is szórakozott mosoly ült.

Most vajon ugrat engem?

Muszáj volt válaszolnom. Ha megint csak bólogatok, az nem elég udvarias. – Oké. Majd egyik este elmegyek... talán – feleltem. Nem voltam biztos benne, hogy valaha is elmegyek a Live Baybe, akárhol legyen is, de ezt most lehetetlen volt elmagyarázni neki.

– Akkor majd kereslek. – A srác kihúzta magát. – De még a nevedet se tudom.

A nevem. Tudni akarja a nevemet. Erre könnyen válaszolhattam: – Blythe? – feleltem, miközben azon tűnődtem, miért kérdő és nem kijelentő módban beszélek.

A fiú kacsintott egyet. – Illik hozzád – jegyezte meg, aztán egyetlen szó nélkül elment. Ő nem mutatkozott be, de emlékeztem rá, hogyan szólt utána tegnap a barátja. Krit. Nem egy megszokott név. Vajon minek a rövidítése? – tűnődtem. Oda léptem az ajtóhoz, bezártam, és próbáltam mélyen eltemetni

az elmében, hogy milyen szexisnek tűnt Krit feketével kihúzott szeme.

KRIT

– Kéne valami más ezen a pocsek sörön kívül – dörögte panaszosan Legend, a zenekar billentyűse, miközben belesüppedt egy puha karosszékbe, ami Green bútora volt.

Előrehajoltam, és pusztit nyomtam a lány fülére, aki éppen az ölemben ült, aztán hátradőltem a kanapén. – Nem tölténé Legendnek egy whiskyt jéggel, drágám. – A kérdés nem is kérdés volt, és ezt a lány is értette. Britt egyike volt azoknak, akikkel időnként együtt lógtam. A legtöbb lánnyal csak egyszer voltam együtt, de akadt néhány olyan, akikkel többször is találkoztam, mert nem kellett elköteleződnöm feléjük. Mivel Britt kedves volt és rugalmas, ő is egyike volt azoknak, akikkel néhány hétenként együtt lógtam, amikor úgy hozta a kedvem. Az is előfordult, hogy gyakrabban találkoztunk. Ahogy az élet hozta.

Legend éppen tévét nézett, de nem lehetett hallani, mert olyan hangos volt a zene és a beszélgetés. Több mint harmincan voltak a lakásban. Közülük sokan épp egy focimeccset néztek a tévén. Kora este volt még. Nem terveztem nagy bulit ma estére, de a srácok megjelentek, Greennek pedig végre nem kellett tanulnia. Úgyhogy spontán alakult egy buli.

Britt odaballagott Legendhez, és előrehajolva átnyújtotta neki az italt, miközben gondoskodott róla, hogy jól lássam a fenekét. Alig takarta el a szoknya, amit viselt. Ittam egy kortyot a sörömből, aztán tekintetem továbbhaladt Green felé, aki az ajtóban állva beszélgetett valakivel.

Az emberek általában egyből bejöttek, de az a valaki nem akart bejönni. Csak Greennel beszélgetett. Ahogy Green hátralepett, és invitálóan meglengette egyik kezét, megláttam, ki az. Blythe volt. A lány tekintetével idegesen végigpásztázta a helyiséget, de nem lépett be az ajtón. Úgy tűnt, hogy engem sem vett észre. Aztán Green előrenyújtotta a kezét, és beljebb húzta a szobába.

Először Green bugyuta vigyorgását láttam, majd a szemem újra Blythe-ra siklott. Ejha, úgy tűnik, ma este nem a múltkori bő pólóját vette fel. Azokat a lágy idomokat, amiket eddig a sok szörnyű ruha alatt rejtgetett, most ország-világ elé kitette. Fekete sortot viselt, ami mennyei en gyönyörű lábakat fedett fel, és mindezt csak tetézte az az ujjatlan top, ami alatt formás mellei rejtőztek. És az egészet összefogta a szemüveg, ami azon a cu ki fitos orrán csücsült. Korábban nem volt rajta a szemüveg, de most nagyon szexisnek tűnt benne.

Akkor jöttem rá, hogy Green felém vezeti a lányt. Britt körém fonta egyik karját, visszazuhant az ölembe, aztán elkezdte puszilgatni a nyakamat.

– Pajtás, ide tudnál jönni egy percre, hogy megnézz valamit? – kérdezte Green, de a hangjában enyhe feszültség csengett. Blythe szeme elkerekedett, ahogy meglátta Brittet. A francba, milyen ártatlanul csillog a szeme, mint valami figyelmeztető tábla. Nem mintha erre lett volna szükségem. Tudtam, hogy ez a lány nem az én stílusom. De akkor is nagyon nagy volt a csábítás. Szerettem volna megérinteni és kibontani azt a kócos kis lófarkat, amibe a haját felkötötte.

Letoltam Brittet az ölemből, és felálltam. Blythe tekintete Brittről rám siklott, aztán újra vissza, a földre. Észrevettem,

hogy Green keze még mindig a karját fogja, mintha csak el akarná rántani valami elől, ha úgy hozza a sors. Ez nem tetszett. Nem tudom biztosan, mi volt az oka, de mégsem tetszett. A lány meg hagyta, hogy Green keze rajta maradjon.

– Úgy döntöttél, hogy benézel a buliba, kislány? – kérdeztem, és tovább vigyorogtam, nehogy elijesszem, pedig Greenre legszívesebben viczorogtam volna. Mekkora kanos állat ez a Green. Pedig Blythe nem is illik hozzá.

– Nem, nem ezért van itt. Meg tudnánk ezt beszélni odakint, mert nagyon nagy itt a hangzavar? – kérdezte Green sokatmondó képpel. De mégis, mi a franc folyik itt?

Blythe vágyakozó tekintettel fordult az ajtó felé, mintha semmire nem vágyna jobban, mint kimenni innen.

– Persze – válaszoltam, miközben Blythe hirtelen megfordult, és elindult kifelé.

Green vállat vont, és utánament.

Hátrapillantottam Brittre, aki élénken figyelte a jelenetet. Intettem neki, hogy mindjárt visszajövök, aztán én is az ajtó felé indultam.

Green már ott állt, és megkérdezte Blythe nevét, aki olyan szégyenlős mosollyal nézett rá, amelyet még nekem se mutatott. De most mi a fene ez? Nem Green a szívpró, hanem én.

– Valami probléma van? – tudakoltam, miután kiléptem hozzájuk a folyosóra. Blythe azonnal érezte a hangomban bujkáló bosszúságot. A tekintete elkerekedett, aztán idegesen tördelni kezdte maga előtt a kezét.

– Krit, ő itt az új szomszédunk, Blythe. Pont alattunk lakik – magyarázta Green olyan hangon, amivel nyilvánvalóan próbálta ellensúlyozni az én faragatlanságomat.

– Igen, már találkoztunk – feleltem, majd a lányra siklott a tekintetem.

Blythe erre mélyen elpirult. De miért? Semmi olyat nem mondtam, amivel zavarba hozhatnám.

– Ja, oké. Az a helyzet, hogy kicsit soknak találja a zajt. Már két napja folyamatosan bulizunk, és Blythe emiatt nem tud aludni.

Tehát panaszkodni jött ide. Hát ez érdekes. Mert itt még soha senki nem panaszkodott. Ez a lakóépület mindig is bulikra volt berendezkedve. Ő talán nem tudta ezt, amikor ide költözött?

Az arcát tanulmányoztam, miközben alsó ajkát harapdálva állt előttem, készen állva rá, hogy kifakadjon. Azt gondolta, fel fog bosszantani. Pedig szinte holtbiztos voltam benne, hogy egy olyan lány, mint ő, soha nem lenne képes felbosszantani. Csak úgy sugárzott belőle az, hogy „védjen meg valaki”. Ehhez még hozzáadjuk a lélegzetelállítóan szép arcot, és máris együtt van minden, amivel még engem is le tud venni a lábamról.

Közelebb léptem hozzá, és Green ettől kénytelen volt kicsit eltávolodni. Előrenyújtottam a kezem, és szorosan a kezembe fogtam az egyik kezét, aztán ujjammal végigsimítottam a tenyerét.

– Mi lenne, ha inkább bejönnél egy kis időre? Ismerd meg a szomszédokat, aztán amikor úgy érzed elég, azt hiszem, tudok adni valamit, ami segít a zaj kiiktatásában – szólaltam meg, miközben egyenesen a szemébe néztem.

– Hát, én nem nagyon szeretem a tömeget – magyarázta bocsánatkérő hangon.

A kezénél fogva egészen közel húztam magamhoz. – Nem foglak egyedül hagyni, és én baromira jól tudok bánni a tömeggel – feleltem rákacsintva, csak hogy megértse, viccelek.

– Ne akard, hogy... – próbált vitatkozni Green, de közbevágtam.

– Semmi közöd ehhez. Tűnj el! – figyelmeztettem, aztán kezemet Blythe derekára tettem, és elkezdtem tolni az ajtó felé.